Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 640 van 7 september 2026
in de zaak RvV X en RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats(en): **1. In de zaak X:**
ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
X

2. In de zaak X:
ten kantore van advocaat C. DESENFANS
X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 11 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2025 (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 12 september 2025 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (RvV X).

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 22 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat C. MANDELBLAT

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:.

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoeker dient op 3 juni 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 29 juli 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 augustus 2025 een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"*A. Feitenrelaas*
U verklaart de Jemenitische nationaliteit te hebben en bent geboren in Sanaa, Jemen. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. In Jemen was u handelaar van beroep.
In november 2017 bent u definitief uit Jemen vertrokken en via Soedan naar Libië gereisd. Daar zat u vier jaar gevangen. Uiteindelijk kon u in december 2021 met de hulp van UNHCR Libië verlaten en doorreizen naar Italië. Op 28 januari 2022 kwam u aan in Napels. Op 28 februari 2022 vroeg u in Italië internationale bescherming aan. Op 20 april 2022 werd u er als vluchteling erkend. Eerst verbleef u enkele maanden in Napels, waar de Italiaanse overheid u opvang gaf. Daarna woonde u in Betroccina, waar u ook recht had op opvang. In Benevento haalde u uw Italiaanse documenten op. Daarna verbleef en werkte u op verschillende plekken in Italië, onder andere in de landbouw en in restaurants. Tijdens een groot deel van uw verblijf was u dakloos. U probeerde ook medische hulp te krijgen, maar kreeg niet de juiste behandeling voor uw gezondheidsproblemen.
Op 29 mei 2024 reisde u naar België, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).
Bij terugkeer naar Italië vreest u om in slechte levensomstandigheden terecht te komen. U vreest ook het gebrek aan medische zorg.
Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) een kopie van uw Italiaanse documenten, (2) een vluchtelingencertificaat van UNHCR, (3) medische documenten uit Italië, (4) medische documenten uit België, (5) een psychologisch attest uit België.

B. Motivering
Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U gaf tijdens het onderhoud aan dat u zowel met psychologische problemen als verschillende andere medische problemen te kampen heeft (CGVS, p. 2-3). Wat betreft uw medische klachten had u het over verschillende ziekten (CGVS, p. 2). U zou te kampen hebben met een longontsteking, een oorontsteking, een maagzweer, problemen aan uw sinussen en pancreas, en daarnaast een hersenbloeding en hartaanval hebben gehad in het verleden (CGVS, p. 2). U bent voor verschillende van deze klachten in behandeling in België en onderging hier reeds een hartoperatie (CGVS, p. 2-3). U zou ook mentale problemen hebben en bent in behandeling bij een psycholoog in België (CGVS, p. 3). Verder neemt u ook medicatie voor uw verschillende medische klachten (CGVS, p. 2).
Dat u (mentale) gezondheidsproblemen zou hebben en hiervoor reeds behandeling zocht, wordt op zich niet betwist. Er dient echter te worden opgemerkt dat er op basis van uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat u, ten gevolge van uw mentale of algemene medische situatie, niet in staat zou zijn deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Op de DVZ gaf u geen blijk van bijzondere procedurele noden (zie DVZ, vragenlijst 'bijzondere procedurele noden'). U werd er tijdens uw persoonlijk onderhoud op gewezen dat u om pauzes kon vragen indien nodig (CGVS p. 2). Bij de start van het onderhoud gaf u aan dat het goed ging met u (CGVS, p. 2). U bleek doorheen uw persoonlijk onderhoud ook in staat om op coherente wijze antwoord te geven op de gestelde vragen. Redelijkerwijze kan er dus vanuit gegaan worden dat u in staat was te voldoen aan uw verplichtingen en op volwaardige wijze kon deelnemen aan uw asielprocedure.
Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.
Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.
Uit de elementen die voorhanden zijn in uw dossier (Verklaring DVZ dd. 27/06/2024; CGVS dd. 29/07/2025; administratief dossier blauwe map: Eurodac search result dd. 03/06/2024), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.
In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo,

randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.
De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.
In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,…
Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].
Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Italië, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Italy. AIDA/ECRE, July 2024 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/07/ AIDA-IT_2023-Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.
Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.
Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting en gezondheidszorg, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest

van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Italië u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is.

Wat betreft uw moeilijkheden om aan werk te geraken (CGVS, p. 8), dient er eerst te worden opgemerkt dat u in Italië wel degelijk gewerkt heeft, zowel in het zwart als op de officiële arbeidsmarkt (CGVS, p. 8). U verklaarde dat u soms illegaal werk uitvoerde, maar dat het meestal ging om officieel werk (CGVS, p. 8). Volgens uw eigen verklaringen werkte u onder andere in de landbouw en in restaurants (CGVS, p. 8).

Met betrekking tot uw stelling dat het slechts om tijdelijk werk ging, dat u vaak niet betaald werd en dat er veel werkloosheid heerste (CGVS, p. 8), dient het volgende te worden opgemerkt; Om werk te vinden op de officiële arbeidsmarkt moet u, net zoals Italiaanse staatsburgers, ook de nodige inspanningen leveren, waar u in gebreke blijft.

Toen u werd gevraagd hoe u aan de jobs kwam die u uitvoerde, zei u dat u werk vond via uw netwerk; u vroeg rond en werd op die manier verder geholpen (CGVS, p. 8). Toen echter werd doorgevraagd of u ook op zoek bent gegaan naar ander werk, gaf u simpelweg aan van niet, en herhaalde u alleen dat er geen werk is in Italië (CGVS, p. 8). U verklaarde bovendien dat werkgevers vooral sterke, jonge mannen zoeken en dat u, als zieke man, naar eigen zeggen dus niet in aanmerking kwam (CGVS, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u zich op geen enkel moment heeft gericht tot organisaties of instanties om hulp en/of begeleiding te zoeken bij het vinden van werk of betere huisvesting (CGVS, p. 8). Ook gaf u aan dat u de Italiaanse taal nooit via een taalschool heeft geprobeerd te leren, maar enkel op straat, omdat u eerst wilde focussen op het vinden van werk en een woning (CGVS, p. 8). Het officieel leren van de taal had echter uw kansen op werk aanzienlijk kunnen vergroten.

Wat betreft uw moeilijkheden om aan huisvesting te geraken (CGVS, p. 7-9), dient eerst het volgende te worden opgemerkt.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zowel in Napels als in Betroccina recht had op opvang en ook effectief gedurende meerdere maanden werd opgevangen in een huurwoning van de overheid (CGVS, p. 9). Het huurcontract werd telkens voor een bepaalde periode verlengd (CGVS, p. 9). Volgens uw eigen verklaring moest u deze woning uiteindelijk verlaten omdat u ziek was (CGVS, p. 9). Daarbij moet worden opgemerkt dat u in de eerste plaats duidelijk recht had op opvang en die ook effectief kreeg als erkend vluchteling. Uw verklaring dat u omwille van uw medische toestand uit de woning werd gezet, blijft een blote bewering waarvoor u geen enkel concreet element of bewijsstuk heeft kunnen voorleggen (CGVS, p. 9).

Wat betreft de periodes waarin u naar eigen zeggen zonder opvang zat en op straat heeft moeten slapen (CGVS, p. 7), valt op dat u weinig concrete inspanningen lijkt te hebben geleverd om uw woonsituatie te verbeteren. Toen u hierover werd bevraagd, stelde u algemeen dat Italianen niets willen verhuren aan u of aan Afrikanen (CGVS, p. 8). U zei dat u bij immokantoren en tussenpersonen hebt geïnformeerd, en zei dat u alles geprobeerd had, maar zonder resultaat (CGVS, p. 8). Zoals eerder vermeld, blijkt echter nergens uit uw verklaringen dat u zich op enig moment heeft gericht tot hulporganisaties of andere instanties om ondersteuning te zoeken bij het vinden van stabiele huisvesting (CGVS, p. 8). Ook van bovenstaande pogingen om u te informeren legt u geen enkel begin van bewijs neer.

U herhaalde vervolgens dat u overal gezocht had en verwees daarbij naar onder meer kerken of moskeeën waar u soms mocht overnachten (CGVS, p. 8). Uiteindelijk gaf u opnieuw aan dat u geen woning kon vinden, volgens uzelf omdat u ziek bent (CGVS, p. 8). Opnieuw, dit laatste kan u op geen enkele manier aantonen.

Op basis van bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uw verklaringen over uw woonsituatie vaag blijven. Tegelijk blijkt eruit dat u wel degelijk recht had op opvang en dat u ook effectief onderdak kreeg. Voor de periodes waarin u geen opvang had, heeft u niet kunnen aantonen dat u voldoende inspanningen heeft geleverd om uw situatie te verbeteren. U heeft ook geen bewijs geleverd dat opvang u werd geweigerd omwille van uw medische gezondheidstoestand.

Wat betreft de moeilijkheden om toegang te krijgen tot de Italiaanse gezondheidszorg (CGVS, p. 7-9), dient nog het volgende te worden gezegd.

Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u meerdere keren aan dat u in Italië niet de nodige behandeling voor uw verschillende medische klachten heeft gekregen (CGVS, p. 7-9). U vertelde bijvoorbeeld dat een ambtenaar van Binnenlandse Zaken u had gezegd dat u vanwege uw vele medische problemen te duur was en dat u elders medische zorg moest zoeken (CGVS, p. 9). Een dergelijke uitspraak lijkt bijzonder onaannemelijk, en kan u evenmin staven.

Bovendien kon u niet duidelijk aangeven welke specifieke medische hulp u precies nodig heeft (CGVS, p. 7-8). Toen u meerdere keren gevraagd werd welke behandeling u in Italië wilde krijgen, bleef u vaag en

verwees u alleen naar verschillende aandoeningen zoals problemen met uw pancreas, maagzweer en hersenbloeding (CGVS, p. 7-8). U bleef zeggen dat geen enkele ziekte behandeld kon worden (CGVS, p. 8).
Daarnaast blijkt uit uw overige verklaringen dat u wel toegang had tot de gezondheidszorg in Italië en dat u behandeld en geopereerd bent. Zo vertelde u dat u een hartaanval had gehad in Italië en daarna twee dagen in het ziekenhuis lag (CGVS, p. 9). U sprak ook over consultaties in een ziekenhuis in Napels (CGVS, p. 9). Verder legde u enkele medische documenten uit Italië voor die aantonen dat u toegang had tot medische zorg. U verwees zelf naar een rapport waarin uw medische problemen als complex werden omschreven (document 3, dd. 23/05/2023) en naar een ander verslag waaruit MRI-scans blijken (document 3, dd. 16/05/2023). Ook noemde u onderzoeken in een privéziekenhuis, onder meer over uw longontsteking en hart (CGVS, p. 3). Een medisch verslag uit België (document 4, 13/06/2024) bevestigt dat u in Italië een hartonderzoek had na een beroerte.
Wat betreft uw verklaring dat u in Italië te kostelijk werd bevonden om medische zorg te krijgen, blijft dit een losse bewering waarvoor u geen enkel concreet element of bewijsstuk heeft kunnen voorleggen (CGVS, p. 9).
Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen en de medische documenten uit Italië, bevestigde u dat u deze hulp had gekregen en dat de rapporten tijdens de diagnose van uw ziekten waren opgesteld (CGVS, p. 9). Tegelijkertijd bleef u volhouden dat u geen medicatie, behandeling of woonplaats van de Italiaanse overheid had gekregen (CGVS, p. 9).
Zelfs als uw bewering zou kloppen dat u geen toegang had tot de gezondheidszorg, wat hierboven ten zeerste wordt tegengesproken, blijkt uit uw verklaringen dat u zich ook nooit tot een andere instantie of hulporganisatie in Italië heeft gewend om medische hulp of medicatie te krijgen (CGVS, p. 9).
Er kan bijgevolg worden geconcludeerd dat u, ondanks uw verklaringen, wel toegang had tot de Italiaanse gezondheidszorg en dat er geen aanwijzingen zijn dat u bij een eventuele terugkeer geen medische zorg zou kunnen krijgen in Italië.
Doorheen uw verklaringen kan vastgesteld worden dat u duidelijk beschikte over een netwerk en middelen om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen. Dit, tezamen met volgende elementen, getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.
- U was voldoende zelfredzaam in Jemen. Uw reis vanuit Jemen tot in België getuigt eveneens van uw zelfredzaamheid. U slaagde er onder meer in om voldoende middelen bijeen te krijgen om uw vertrek en verdere reis te bekostigen. In Jemen was u handelaar van beroep (CGVS, p. 4). Met het geld dat u hiermee verdiende betaalde u een smokkelaar die uw verdere reis tot in Libië regelde (CGVS, p. 4). Na vier jaar lang opgesloten te zijn geweest in Libië kon u op basis van een UNHCR- vluchtelingencertificaat (document 2) naar Italië reizen (CGVS, p. 5).
- Ook uw verblijf in Italië duidt op uw zelfstandigheid. U slaagde erin om de nodige documenten te verkrijgen waarop u, conform de u toegekende status, recht had en die u de toegang verschaffen tot verschillende basisvoorzieningen, waaronder uw Italiaanse verblijfsvergunning en reisdocument (CGVS, p. 6; document 1). U ging deze op zelfstandige wijze ophalen in Benevento (CGVS, p. 6).
- U heeft gewerkt in Italië, zowel in het zwart als op de officiële arbeidsmarkt (CGVS, p. 7-8; zie supra). U gaf aan dat u, ondanks uw gezondheidscomplicaties, toch op uw lichaam kan rekenen (CGVS, p. 8). U maakte ook gebruik van uw recht op opvang in Italië en heeft lange tijd in huurwoningen van de Italiaanse overheid verbleven (CGVS, p. 7-9; zie supra). U opende een Italiaanse bankrekening door hier zelf een aanvraag voor in te dienen bij de bank (CGVS, p. 8). Verder slaagde u er in om medische behandeling, onder meer in privéklinieken, te bekomen in Italië (CGVS, p. 7; zie supra). U heeft dit kunnen betalen door onder meer gebruik te maken van de financiële hulp die u van de Italiaanse overheid kreeg (CGVS, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u tijdens uw reis en verblijf in Italië in staat was om sociale contacten te leggen. Zo kwam u in contact met een smokkelaar via uw werk in de haven in Jemen (CGVS, p. 4). Door allerlei personen aan te spreken op straat in Italië geraakte u aan verschillende jobs (CGVS, p. 8). U had het verder over uw vriend in Italië die uw reis naar België heeft geboekt (CGVS, p. 10).
Het bovenstaande toont aan dat u, in geval van terugkeer naar Italië, niet volledig op uzelf bent aangewezen en opnieuw gemakkelijk nieuwe contacten zou moeten kunnen leggen of opnieuw financiële bijstand zou kunnen verkrijgen.
- U gaf verder aan dat u ook hier in België op zelfstandige wijze door het leven wilt gaan door te werken (CGVS, p. 3). Verder gaf u aan dat u uw dagelijkse leven opvult met het helpen van mensen (CGVS, p. 3). U gaat ook naar de gym in België (CGVS, p. 3). Al deze zaken tonen een hoge mate van zelfredzaamheid aan.
De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw mentale en medische gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).
Wat uw huidige gezondheidstoestand betreft, verwees u herhaaldelijk naar verschillende medische klachten waarmee u kampt. Zoals hierboven al besproken, gaf u aan dat u onder andere lijdt aan een longontsteking, oorontsteking, maagzweer, sinusproblemen, problemen met de pancreas, en dat u in het verleden een

hersenbloeding en hartaanval heeft gehad (CGVS, p. 2). U neemt hiervoor ook meerdere medicijnen (CGVS, p. 2).
U verklaarde dat u verder moet worden opgevolgd voor problemen met uw maag, hersenen en oren (CGVS, p. 2). Volgens uw eigen verklaringen heeft u binnenkort een afspraak in verband met uw maagklachten (CGVS, p. 2). U zou in België al geopereerd zijn aan uw hart, en voor uw hersenen zou nog een operatie nodig zijn (CGVS, p. 2-3). Toen u opnieuw werd gevraagd wanneer en waarvoor precies uw volgende doktersafspraak gepland is, bleef u echter vaag over de datum en kon u niet duidelijk zeggen waarvoor de afspraak bedoeld was (CGVS, p. 3).
Wat uw mentale gezondheid betreft, gaf u aan dat u daar al meer dan 12 jaar mee worstelt, onder andere met slaapproblemen (CGVS, p. 2). U zou om de 15 à 20 dagen een psycholoog zien en neemt medicatie voor uw slaapproblemen (CGVS, p. 3). U legde één psychologisch verslag uit België voor waaruit blijkt dat u inderdaad last heeft van slaapproblemen, eetlustverlies en depressieve klachten (document 5, dd. 05/06/2024).
Op basis van deze informatie heeft u echter geen ernstige fysieke of mentale kwetsbaarheid aangetoond die gespecialiseerde, regelmatige en complexe medische opvolging vereist, en die belangrijke negatieve gevolgen zou hebben op uw zelfredzaamheid en autonomie. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u in Italië zelfstandig functioneerde en ook sociale contacten kon leggen (zie supra). Het CGVS merkt ook op dat u bij uw aankomst in België geen bijzondere procedurele noden aangaf (DVZ – Vragenlijst "bijzondere procedurele noden"). Aan het begin van het onderhoud stelde u ook dat het goed gaat met u (CGVS, p. 2).
Ook uit de medische en psychologische documenten die u heeft voorgelegd, blijkt niet dat u te maken heeft met een ernstige fysieke of mentale kwetsbaarheid die een terugkeer naar Italië onmogelijk zou maken (zie document 3).
Het Commissariaat-generaal is bijgevolg van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Italië, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens eventuele moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.
Daarbij werd eerder reeds aangetoond dat u, op basis van uw eigen verklaringen en de documenten die u indiende, wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in Italië (zie supra).
Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.
De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De kopie van uw Italiaanse documenten tonen aan dat u daadwerkelijk over een status beschikt in Italië (document 1). Verder werd het vluchtelingencertificaat van UNHCR, de medische documenten uit Italië en België, evenals het psychologisch attest uit België (documenten 2, 3, 4, 5) reeds besproken in bovenstaande beslissing.

C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.
Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Jemen."

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeker twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer 347 510 ingediend op 11 september 2025 waarbij verzoeker wordt vertegenwoordigd door advocaat C. DESENFANS en het verzoekschrift gekend onder rolnummer 347 634 ingediend op 12 september 2025 waarbij verzoeker wordt vertegenwoordigd door advocaat C. MANDELBLAT.

In casu dient te worden verwezen naar oud artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidde als volgt:

"*Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.*
Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

Met toepassing van oud artikel 39/68-2, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met rolnummers 339 420 en 339 612 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting wordt op voormeld oud artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet gewezen (thans vervat in artikel 2.24 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet)) en gesteld dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door verzoeker. Er wordt door verzoeker beslist dat het verzoekschrift met rolnummer 347 634 mag behandeld worden. Verzoeker wordt zodoende in toepassing van oud artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet geacht afstand te doen van zijn verzoekschrift in de zaak met rolnummer 347 510.
De Raad zal bijgevolg enkel uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 347 634.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 347 634

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 49/3, 57/6, § 3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de zorgvuldigheidplicht, van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

3.2. Stukken

3.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:
- medisch verslag van 13 juni 2024;
- psychiatrisch verslag van 5 juni 2024.

3.2.2. Verzoeker brengt op 4 augustus 2026 aan de Raad overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota bij waaraan een psychiatrisch attest van 19 februari 2026 wordt toegevoegd.

3.2.3. Verweerder brengt op 6 augustus 2026 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij wordt gewezen op het AIDA/ECRE-rapport “Country Report: Italy. Update 2025” van 29 juli 2026 waarnaar een internetlink wordt toegevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil.
Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop een bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van een verzoeker daarop.

3.3.2 Artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing genomen werd, luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer (…) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”.*
Dit artikel is ongewijzigd gebleven.

3.3.2.1. In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

Het beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 86).
De weerlegging van het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer "*de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid*" (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim *e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).
Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen *"zeer verregaande materiële deprivatie"* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;

- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;

- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;

- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of

- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden.

Schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van voormalige richtlijn 2011/95/EU (heden hoofdstuk VII van de Verordening (EU) 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale

bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347/EU)) die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten niet om een beschermingsverzoek op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren (arrest Ibrahim e.a, punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97).

3.3.2.3. Het Hof van Justitie heeft reeds herhaaldelijk het belang benadrukt van "*objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten"* voor de beoordeling van de vraag of de te verwachten leefomstandigheden die een verzoeker als statushouder in die andere lidstaat zou aantreffen, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, pt. 38).
In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Italië onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de voormalige richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen. Dit komt overeen met de artikelen 24 tot en met 36 van de Verordening (EU) 2024/1347/EU.

Uit de actueel beschikbare landeninformatie blijkt dat statushouders in Italië geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden inzake de toegang tot huisvesting, de arbeidsmarkt en gezondheidszorg en de verlenging en vernieuwing van hun verblijfsdocumenten nadat deze zijn verstreken.

De Italiaanse wetgeving voorziet in dezelfde geldigheidsduur van vijf jaar voor verblijfsvergunningen uitgereikt op grond van het verlenen van internationale bescherming, ongeacht of de statushouder werd erkend als vluchteling of hem of haar subsidiaire bescherming werd verleend. Voor de afgifte van de verblijfsvergunning wordt, ondanks een omzendbrief van 2015 van het Ministerie van Binnenlandse Zaken dat de wet geen geregistreerd certificaat van het adres van de betrokkene vereist maar dat een verklaring van de persoon met betrekking tot de domicilie, nog steeds door politiekantoren over het gehele grondgebied van Italië een bewijs van domicilie vereist voor de vernieuwing van de verblijfsvergunning volgens de NGO ASGI. Sommige politiekantoren vereisen ook een bewijs van verblijf op het grondgebied naast het bewijs van domicilie wat volgens deze organisatie, in combinatie met de moeilijkheden om een woning te vinden voor derdelanders, de procedures voor de afgifte van verblijfsvergunningen vertraagt en complexer maakt. De procedure voor het vernieuwen van de verblijfsvergunning kan verschillende maanden in beslag nemen en gedurende deze periode hebben statushouders enkel het bewijs van verzending van de aanvraag door het postkantoor, dat in theorie de verblijfsvergunning vervangt, maar in de praktijk na de eerste maanden niet meer wordt beschouwd als een geldig document wat grote problemen kan veroorzaken voor statushouders bij het bekomen of verlengen van een arbeidscontract of registratie in het nationale gezondheidssysteem. In 2024 werd een Ministeriële omzendbrief verstuurd waarin wordt gesteld dat het ontvangstbewijs van de post een geldigheidsduur van negen maanden heeft, waardoor na het verstrijken van deze termijn, statushouders met problemen kunnen geconfronteerd worden inzake de toegang tot de rechten verbonden aan hun internationale beschermingsstatus (Country Report: Italy. Update 2025" van 29 juli 2026, hierna: AIDA, p. 251-252).

Het Italiaanse asielsysteem voorziet huisvesting voor statushouders nadat zij internationale bescherming hebben gekregen in kleinschalige opvang in het kader van het SAI-systeem, dat voornamelijk bedoeld is voor begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen (AIDA, p. 268-269). De kleinschalige opvangstructuren binnen het SAI-systeem worden beheerd door lokale autoriteiten in samenwerking met NGO's en bieden voor statushouders onder meer ondersteuning bij integratie, het zoeken van werk en beroepsopleiding. In beginsel kunnen statushouders gedurende zes maanden nadat zij internationale bescherming verkregen, in het SAI systeem verblijven. Dit kan uitzonderlijk worden verlengd met zes maanden omwille van gezondheidsredenen of om kinderen toe te laten het schooljaar af te maken (AIDA, p. 270-271). Indien statushouders zich niet binnen de zeven dagen aanbieden nadat hen een plaats in een SAI opvangcentrum werd toegewezen, verliezen zij het recht op opvang in het SAI-systeem. Statushouders die er verblijven hebben het vaak moeilijk om voor zelfstandige huisvesting te zorgen.
Volgens een SAI-verslag waren er in 2025 19.307 begunstigden die de SAI-faciliteiten verlieten. Het aandeel van degenen die het systeem verlaten vanwege de afronding van hun opvang- of sociaal-economische integratietraject is gestegen tot 61,6%, een verdere stijging ten opzichte van 55,8% in 2024 en 52,1% in 2023. Het aandeel van vroegtijdige uittredingen op eigen initiatief daalt verder, tot 34,6% in 2025, na 39,6% in 2024 en 43,8% in 2023. Er werd evenwel in bijkomende financiering voorzien voor de creatie van 3.000 bijkomende opvangplaatsen in het systeem als gevolg van de crisis in Afghanistan, waarvan in december 2021 2.000 gecreëerd waren. Een mededeling van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van 24 januari

2025 voorzag in de toevoeging van maximaal 3.211 plaatsen binnen het SAI-systeem, bestemd voor gezinnen en alleenstaande ouders.
Statushouders hebben onder dezelfde voorwaarden als Italiaanse onderdanen toegang tot huisvesting voordelen en ondersteuningsmaatregelen. Huisvesting maakt deel uit van het Nationale Integratieplan van de regering dat in 2017 werd goedgekeurd en is een prioriteit binnen het plan. Volgens een studie uit 2019 is er een tekort aan sociale huisvesting en in veel gevallen kunnen migranten niet aan het minimum aantal jaren verblijf in Italië voldoen om in aanmerking te komen voor sociale huisvesting. Uit een onderzoek van 2019 dat de afgelopen dertig jaar het aandeel van sociale huisvesting tussen de 5 % en 6% van de totale woningmarkt betreft. In absolute cijfers wordt sociale huisvesting geschat op ongeveer 800.000 eenheden, met een capaciteit van bijna twee miljoen mensen, terwijl er 650.000 aanvragen in behandeling zijn voor toewijzing van een woning op de gemeentelijke wachtlijsten (AIDA, p. 273).
De procedure om sociale huisvesting te bekomen wordt geregeld door regionale overheden en gemeentelijke administratieve akten en in veel gevallen wordt een bewijs geëist dat de kandidaat-huurder geen eigendom bezit in een ander land. Dit kan evenwel niet worden geëist van statushouders en de vereiste van een minimum aantal jaren verblijf in een bepaalde regio om aanspraak te kunnen maken op sociale huisvesting werd ongrondwettelijk bevonden door het Grondwettelijk Hof.

Voorts verleent de verblijfsvergunning uitgereikt aan statushouders hen het recht om te werken in Italië en hebben zij recht op gelijke behandeling met Italiaanse onderdanen wat betreft toegang tot werk, zelfstandige activiteit, registratie bij professionele organisaties, beroepsopleiding en diensten verleend door job centra. In januari 2024 werd door UNHCR in samenwerking met de Adecco Stichting een online platform gelanceerd om asielzoekers en statushouders te ondersteunen in hun zoektocht naar werk. Het maakt deel uit van het UNHCR project “Working for refugees” dat erop gericht is de integratie van vluchtelingen in de arbeidsmarkt te promoten. Volgens een studie van 2021 op basis van interviews met 17 statushouders doen zij die onder druk staan om de familie te ondersteunen vaak een beroep op de eigen netwerken om snel een job te vinden in het informele circuit of het illegaal verkopen van goederen in de steden of in het buitenland waardoor ze geen aansluiting vinden bij andere netwerken en minder interesse hebben om de taal te leren (AIDA, p. 275).

Verder hebben kinderen in Italië ongeacht hun verblijfsstatus recht op onderwijs, waarbij minderjarigen onder zestien jaar onderworpen zijn aan leerplicht. Erkenning van in het buitenland behaalde diploma’s is voorzien in de wetgeving en er zijn binnen het Ministerie van onderwijs initiatieven genomen om dit te faciliteren voor statushouders, hoewel het in de praktijk meestal afhangt van de bereidheid van universiteiten zelf om hiertoe inspanningen te leveren (AIDA, p. 275-276).

Ook wat de toegang tot sociale bijstand betreft, voorziet de Italiaanse wetgeving in gelijke behandeling tussen Italiaanse burgers en statushouders. De sociale zekerheidsbijdragen in Italië worden voornamelijk betaald door het Nationaal Instituut voor Sociale Zekerheid (INPS), het Nationaal Instituut voor Arbeidsongevallenverzekering (INAIL), gemeenten en regio's. De verstrekking van sociale voorzieningen is niet afhankelijk van de woonplaats in een bepaalde regio, maar in sommige gevallen is onderworpen aan een minimale verblijfsvereiste op het nationale grondgebied. Dit is met name het geval voor inkomens steun (Reddito di Cittadinanza), die vanaf 1 april 2019 wordt uitbetaald en waarvoor een verblijf van 10 jaar op het nationale grondgebied, waarvan ten minste 2 jaar ononderbroken verblijf. Het Hof van Justitie oordeelde in C-462/20 dat het in strijd is met de EU-wetgeving om verschillende rechten toe te kennen aan burgers en aan personen die internationale bescherming genieten. De zaak ging over familiekortingskaarten in Italië die kunnen worden gebruikt om korting te krijgen op goederen en diensten, maar de kaarten worden niet verstrekt aan begunstigden (AIDA, p. 276-277).

Om toegang te verkrijgen tot de gezondheidszorg, moeten begunstigden van internationale bescherming net als asielzoekers zich laten registreren bij de nationale gezondheidsdienst. Ze hebben dezelfde behandeling en volledig gelijke rechten en plichten als Italiaanse onderdanen met betrekking tot gezondheidszorg. Ze hebben dezelfde behandeling en volledig gelijke rechten en plichten als Italiaanse onderdanen wat betreft de verplichting om bijdragen te betalen en de bijstand die in Italië wordt verleend door de Nationale Gezondheidsdienst. De registratie is geldig voor de duur van de verblijfsvergunning en vervalt niet in de verlengingsfase van de verblijfsvergunning. De toegang tot gezondheidszorg voor personen die internationale bescherming genieten, verschilt sterk van regio tot regio. De grootste verschillen en moeilijkheden worden gevonden met betrekking tot de vrijstelling van het delen van de kosten van gezondheidszorg. Slechts enkele regio's, waaronder Friuli-Venezia Giulia en Apulië, verlengen momenteel de vrijstelling tot de begunstigden van internationale en nationale bescherming daadwerkelijk een baan vinden (AIDA, p. 278).
Op 19 juli 2022 heeft de Raad van State het standpunt ingenomen dat, na de intrekking van wetsdecreet 181/2000, het onderscheid tussen werklozen en inactieven voor de vrijstelling van deelname aan ziektekosten als achterhaald moet worden beschouwd. Bovendien heeft de civiele rechtbank van Milaan op 12 januari 2023, in een zaak die was aangespannen door ASGI en Emergency het discriminerende gedrag vastgesteld van de regio Lombardije die, net als andere regio's, een onderscheid maakt tussen werklozen en inactieven.

Dit heeft vooral gevolgen voor asielzoekers en vluchtelingen die, in vergelijking met andere categorieën buitenlanders, minder lang op het grondgebied verblijven en, in de meeste gevallen, geen eerdere werkrelaties hebben gehad voordat ze zich inschreven voor de nationale gezondheidsdienst. Het Hof erkende, met specifieke verwijzing naar de categorie asielzoekers, dat het voor de hand ligt dat een asielzoeker zich niet kan beroepen op een eerdere arbeidsrelatie in Italië, in het bijzonder omdat asielzoekers pas na 60 dagen na de aanvraag van de desbetreffende verblijfsvergunning arbeidsactiviteiten verrichten. In oktober 2023 hebben de regio's Emilia-Romagna, Lazio, Toscane en Sicilië een trainingsprogramma opgezet, medegefinancierd door het Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie van de Europese Unie, gericht op het verbeteren van de competenties van gezondheidswerkers die werkzaam zijn in de openbare gezondheidszorg en in opvangprogramma's voor vluchtelingen en asielzoekers, in het bijzonder met betrekking tot de forensische certificeringen voor slachtoffers van marteling. Van 2022 tot 2023 was in de regio Veneto het project SPIRNET actief, gefinancierd door het Fonds voor asiel, migratie en integratie van de Europese Unie en Integratiefonds van de Europese Unie. Het was specifiek gericht op het identificeren en verzorgen van asielzoekers en vluchtelingen met ernstige psychische problemen. De partners waren prefecturen, gemeenten en lokale gezondheidsautoriteiten (ASL's). Het ministerie van Binnenlandse Zaken publiceerde op 1 augustus 2024 de definitieve lijst van projecten voor kwetsbare verzoekers om internationale bescherming en statushouders. Het SPIRNET project ontving nieuwe financiering en in totaal zeventien projecten werden goedgekeurd. ((AIDA, p. 279-280).

Uit het voorgaande kan blijken dat statushouders in Italië met moeilijkheden kunnen geconfronteerd worden inzake toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting, gezondheidszorg en sociale bijstand. Zonder voormelde moeilijkheden te minimaliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”, ook al zou de situatie in Italië gekenmerkt worden door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, Ibrahim e.a., pt. 91).

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Er kan op basis van de door de commissaris-generaal en verzoeker bijgebrachte landeninformatie over de situatie van statushouders in Italië niet worden geconcludeerd dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus er zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, geconfronteerd zouden worden met een ernstig risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Italiaanse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Zoals reeds aangehaald heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat niet volledig kan worden uitgesloten dat verzoekers kunnen aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek henzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij, bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens hun bijzondere kwetsbaarheid, worden blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen. Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

3.3.2.3. Te dezen blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker in Italië een internationale beschermingsstatus werd toegekend op 20 april 2022, meer bepaald de vluchtelingenstatus, en een verblijfsvergunning heeft ontvangen geldig tot 10 november 2027 alsook een paspoort geldig tot 16 augustus 2028.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen.

3.3.2.4. Vooreerst moet nagegaan worden of verzoeker al dan niet specifieke elementen aanbrengt waaruit voor hem een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Het Hof van Justitie heeft niet heeft gedefinieerd welke elementen een *"bijzondere kwetsbaarheid*" vormen die moeten worden onderzocht om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming, in het geval van een terugkeer naar de lidstaat die hem een internationale beschermingsstatus heeft verleend, zich in een zodanige situatie zou bevinden dat hij "*vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie*".
In dit verband merkt de Raad op dat artikel 20, vierde lid van de Verordening (EU) 2024/1347/EU), dat betrekking heeft op de "Algemene bepalingen" in hoofdstuk VII van deze verordening, getiteld "Inhoud van de aan internationale bescherming verbonden rechten en plichten van personen die internationale bescherming genieten", als volgt luidt:
"*4. Wanneer bij de toepassing van dit hoofdstuk wordt vastgesteld dat een persoon bijzondere behoeften heeft, bijvoorbeeld omdat het gaat om een minderjarige, een niet-begeleide minderjarige, een persoon met een handicap, een oudere, een zwangere vrouw, een alleenstaande ouder met een minderjarig of meerderjarig kind ten laste, een slachtoffer van mensenhandel, een persoon met een ernstige ziekte, een persoon met een geestesziekte of een persoon die folteringen heeft ondergaan, is verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld is blootgesteld, houden de bevoegde autoriteiten rekening met die bijzondere behoeften.*"

De Raad benadrukt dat bovengenoemde opsomming wordt voorafgegaan door het woord "*bijvoorbeeld*" en dus slechts als voorbeeld en niet als exhaustief kan worden beschouwd. Bovendien acht de Raad het passend om rekening te houden met alle elementen die verzoeker met betrekking tot zijn persoonlijke situatie heeft aangebracht. Op dit punt acht de Raad de algemene situatie in de lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend een belangrijk onderdeel van de persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming die deze bescherming in die lidstaat reeds geniet. Hoe problematischer de situatie van begunstigden van internationale bescherming in de genoemde lidstaat na een analyse op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens blijkt te zijn, des te minder zal van de verzoeker kunnen worden geëist dat hij specifieke elementen aanbrengt die in zijn hoofde een "bijzondere kwetsbaarheid" aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Ongeacht enige persoonlijke doelbewuste keuze, moet rekening worden gehouden met elementen die niet worden betwist en moet in het kader van een toekomstgerichte beoordeling worden nagegaan of verzoeker bij terugkeer naar Italië zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften.

In dit verband wordt er verder aan herinnerd dat volgens paragraaf 90 van het voormelde arrest Ibrahim e.a. sprake is van een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest, indien de verzoeker, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en die "*negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid*".

De gezondheidstoestand van verzoeker kan bijgevolg bepalend zijn in het onderzoek of hij, ongeacht zijn wil en persoonlijke keuzes, na terugkeer naar Italië in staat zal zijn om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften alsook een beroep zal kunnen doen op noodzakelijke medische of psychologische behandeling om te vermijden dat hij een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen voor zijn mentale gezondheid zou hebben of die hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

3.3.2.5. In casu wordt op zich niet betwist dat verzoeker te kampen heeft met fysieke en medische psychische gezondheidsproblemen zoals reeds aangekaart en gestaafd tijdens de administratieve procedure. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen en de bijgebrachte medische stukken - voor zover deze vertaald en afdoende besproken werden - dat in verzoekers hoofde reeds tijdens de administratieve procedure melding wordt gemaakt van cardiovasculaire problemen met een medicamenteuze behandeling, een longontsteking, een maagzweer, een oorontsteking, sinusproblemen, pancreasproblemen, met in het verleden reeds een hartaanval en een hersenbloeding met tevens melding van slaapproblemen, eetlustverlies en depressieve klachten waaronder suïcidale gedachten (administratief dossier, groene map met documenten, stukken 3, 4 en 5; Verklaring DVZ, p. 11; Vragenlijst van 27 juni 2024, vraag 5; persoonlijk onderhoud, p. 2-3, 7-8).

In de bestreden beslissing wordt aangaande verzoekers gezondheidssituatie en zijn ervaringen in dit verband in Italië als volgt gemotiveerd:

"*Wat betreft de moeilijkheden om toegang te krijgen tot de Italiaanse gezondheidszorg (CGVS, p. 7-9), dient nog het volgende te worden gezegd.*
Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u meerdere keren aan dat u in Italië niet de nodige behandeling voor uw verschillende medische klachten heeft gekregen (CGVS, p. 7-9). U vertelde bijvoorbeeld dat een ambtenaar van Binnenlandse Zaken u had gezegd dat u vanwege uw vele medische problemen te duur was en dat u elders medische zorg moest zoeken (CGVS, p. 9). Een dergelijke uitspraak lijkt bijzonder onaannemelijk, en kan u evenmin staven.
Bovendien kon u niet duidelijk aangeven welke specifieke medische hulp u precies nodig heeft (CGVS, p. 7-8). Toen u meerdere keren gevraagd werd welke behandeling u in Italië wilde krijgen, bleef u vaag en verwees u alleen naar verschillende aandoeningen zoals problemen met uw pancreas, maagzweer en hersenbloeding (CGVS, p. 7-8). U bleef zeggen dat geen enkele ziekte behandeld kon worden (CGVS, p. 8).
Daarnaast blijkt uit uw overige verklaringen dat u wel toegang had tot de gezondheidszorg in Italië en dat u behandeld en geopereerd bent. Zo vertelde u dat u een hartaanval had gehad in Italië en daarna twee dagen in het ziekenhuis lag (CGVS, p. 9). U sprak ook over consultaties in een ziekenhuis in Napels (CGVS, p. 9). Verder legde u enkele medische documenten uit Italië voor die aantonen dat u toegang had tot medische zorg. U verwees zelf naar een rapport waarin uw medische problemen als complex werden omschreven (document 3, dd. 23/05/2023) en naar een ander verslag waaruit MRI-scans blijken (document 3, dd. 16/05/2023). Ook noemde u onderzoeken in een privéziekenhuis, onder meer over uw longontsteking en hart (CGVS, p. 3). Een medisch verslag uit België (document 4, 13/06/2024) bevestigt dat u in Italië een hartonderzoek had na een beroerte.
Wat betreft uw verklaring dat u in Italië te kostelijk werd bevonden om medische zorg te krijgen, blijft dit een losse bewering waarvoor u geen enkel concreet element of bewijsstuk heeft kunnen voorleggen (CGVS, p. 9).
Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen en de medische documenten uit Italië, bevestigde u dat u deze hulp had gekregen en dat de rapporten tijdens de diagnose van uw ziekten waren opgesteld (CGVS, p. 9). Tegelijkertijd bleef u volhouden dat u geen medicatie, behandeling of woonplaats van de Italiaanse overheid had gekregen (CGVS, p. 9).
Zelfs als uw bewering zou kloppen dat u geen toegang had tot de gezondheidszorg, wat hierboven ten zeerste wordt tegengesproken, blijkt uit uw verklaringen dat u zich ook nooit tot een andere instantie of hulporganisatie in Italië heeft gewend om medische hulp of medicatie te krijgen (CGVS, p. 9).
Er kan bijgevolg worden geconcludeerd dat u, ondanks uw verklaringen, wel toegang had tot de Italiaanse gezondheidszorg en dat er geen aanwijzingen zijn dat u bij een eventuele terugkeer geen medische zorg zou kunnen krijgen in Italië.
Doorheen uw verklaringen kan vastgesteld worden dat u duidelijk beschikte over een netwerk en middelen om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen. Dit, tezamen met volgende elementen, getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.
- U was voldoende zelfredzaam in Jemen. Uw reis vanuit Jemen tot in België getuigt eveneens van uw zelfredzaamheid. U slaagde er onder meer in om voldoende middelen bijeen te krijgen om uw vertrek en verdere reis te bekostigen. In Jemen was u handelaar van beroep (CGVS, p. 4). Met het geld dat u hiermee verdiende betaalde u een smokkelaar die uw verdere reis tot in Libië regelde (CGVS, p. 4). Na vier jaar lang opgesloten te zijn geweest in Libië kon u op basis van een UNHCR- vluchtelingencertificaat (document 2) naar Italië reizen (CGVS, p. 5).
- Ook uw verblijf in Italië duidt op uw zelfstandigheid. U slaagde erin om de nodige documenten te verkrijgen waarop u, conform de u toegekende status, recht had en die u de toegang verschaffen tot verschillende basisvoorzieningen, waaronder uw Italiaanse verblijfsvergunning en reisdocument (CGVS, p. 6; document 1). U ging deze op zelfstandige wijze ophalen in Benevento (CGVS, p. 6).
- U heeft gewerkt in Italië, zowel in het zwart als op de officiële arbeidsmarkt (CGVS, p. 7-8; zie supra). U gaf aan dat u, ondanks uw gezondheidscomplicaties, toch op uw lichaam kan rekenen (CGVS, p. 8). U maakte ook gebruik van uw recht op opvang in Italië en heeft lange tijd in huurwoningen van de Italiaanse overheid verbleven (CGVS, p. 7-9; zie supra). U opende een Italiaanse bankrekening door hier zelf een aanvraag voor in te dienen bij de bank (CGVS, p. 8). Verder slaagde u er in om medische behandeling, onder meer in privéklinieken, te bekomen in Italië (CGVS, p. 7; zie supra). U heeft dit kunnen betalen door onder meer gebruik te maken van de financiële hulp die u van de Italiaanse overheid kreeg (CGVS, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u tijdens uw reis en verblijf in Italië in staat was om sociale contacten te leggen. Zo kwam u in contact met een smokkelaar via uw werk in de haven in Jemen (CGVS, p. 4). Door allerlei personen aan te spreken op straat in Italië geraakte u aan verschillende jobs (CGVS, p. 8). U had het verder over uw vriend in Italië die uw reis naar België heeft geboekt (CGVS, p. 10).
Het bovenstaande toont aan dat u, in geval van terugkeer naar Italië, niet volledig op uzelf bent aangewezen en opnieuw gemakkelijk nieuwe contacten zou moeten kunnen leggen of opnieuw financiële bijstand zou kunnen verkrijgen.
- U gaf verder aan dat u ook hier in België op zelfstandige wijze door het leven wilt gaan door te werken (CGVS, p. 3). Verder gaf u aan dat u uw dagelijkse leven opvult met het helpen van mensen (CGVS, p. 3). U gaat ook naar de gym in België (CGVS, p. 3). Al deze zaken tonen een hoge mate van zelfredzaamheid aan.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw mentale en medische gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).
Wat uw huidige gezondheidstoestand betreft, verwees u herhaaldelijk naar verschillende medische klachten waarmee u kampt. Zoals hierboven al besproken, gaf u aan dat u onder andere lijdt aan een longontsteking, oorontsteking, maagzweer, sinusproblemen, problemen met de pancreas, en dat u in het verleden een hersenbloeding en hartaanval heeft gehad (CGVS, p. 2). U neemt hiervoor ook meerdere medicijnen (CGVS, p. 2).
U verklaarde dat u verder moet worden opgevolgd voor problemen met uw maag, hersenen en oren (CGVS, p. 2). Volgens uw eigen verklaringen heeft u binnenkort een afspraak in verband met uw maagklachten (CGVS, p. 2). U zou in België al geopereerd zijn aan uw hart, en voor uw hersenen zou nog een operatie nodig zijn (CGVS, p. 2-3). Toen u opnieuw werd gevraagd wanneer en waarvoor precies uw volgende doktersafspraak gepland is, bleef u echter vaag over de datum en kon u niet duidelijk zeggen waarvoor de afspraak bedoeld was (CGVS, p. 3).
Wat uw mentale gezondheid betreft, gaf u aan dat u daar al meer dan 12 jaar mee worstelt, onder andere met slaapproblemen (CGVS, p. 2). U zou om de 15 à 20 dagen een psycholoog zien en neemt medicatie voor uw slaapproblemen (CGVS, p. 3). U legde één psychologisch verslag uit België voor waaruit blijkt dat u inderdaad last heeft van slaapproblemen, eetlustverlies en depressieve klachten (document 5, dd. 05/06/2024).
Op basis van deze informatie heeft u echter geen ernstige fysieke of mentale kwetsbaarheid aangetoond die gespecialiseerde, regelmatige en complexe medische opvolging vereist, en die belangrijke negatieve gevolgen zou hebben op uw zelfredzaamheid en autonomie. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u in Italië zelfstandig functioneerde en ook sociale contacten kon leggen (zie supra). Het CGVS merkt ook op dat u bij uw aankomst in België geen bijzondere procedurele noden aangaf (DVZ – Vragenlijst "bijzondere procedurele noden"). Aan het begin van het onderhoud stelde u ook dat het goed gaat met u (CGVS, p. 2).
Ook uit de medische en psychologische documenten die u heeft voorgelegd, blijkt niet dat u te maken heeft met een ernstige fysieke of mentale kwetsbaarheid die een terugkeer naar Italië onmogelijk zou maken (zie document 3).
Het Commissariaat-generaal is bijgevolg van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Italië, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens eventuele moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.
Daarbij werd eerder reeds aangetoond dat u, op basis van uw eigen verklaringen en de documenten die u indiende, wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in Italië (zie supra)."

Hoewel verweerder expliciet aangeeft verzoekers (mentale) gezondheidsproblemen niet te betwisten en zelfs oordeelt dat er in verzoekers hoofde "*mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn*" (cf. bestreden beslissing, p. 2 en p. 5), wordt er in de bestreden beslissing geconcludeerd dat verzoeker niet aantoont dat zijn "bijzondere kwetsbaarheid" het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest. Volgens verweerder is in verzoekers hoofde geen sprake van een ernstige fysieke of mentale kwetsbaarheid die een gespecialiseerde, regelmatige en complexe medische opvolging vereist en die belangrijke negatieve gevolgen zou hebben op zijn zelfredzaamheid en autonomie en die een terugkeer naar Italië onmogelijk zou maken.

De Raad oordeelt dat dit standpunt van verweerder in de bestreden beslissing, zoals ook aangehouden in diens aanvullende nota, in de gegeven omstandigheden niet zonder meer kan bijgetreden worden.

Immers dient aangestipt te worden dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat de beoordeling of de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zou blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest, zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar ook een toekomstgerichte beoordeling vereist van het risico om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen.

Hoewel verzoeker eerder in Italië in beperkte mate in staat was te werken en er in slaagde zijn documenten te verkrijgen alsook een bankrekening te openen en er tevens recht op opvang heeft gehad evenals toegang tot medische zorgen, kan geen abstractie worden gemaakt van het geheel van de voorliggende geactualiseerde medische stukken en verzoekers huidige (medische) situatie.
Zo wordt in het verzoekschrift naast de reeds aangehaalde gezondheidsproblemen toegelicht dat verzoeker ook te kampen heeft met intermitterende thoracale pijn bij inspanningen vanaf ongeveer vijf minuten (cf.

administratief dossier, groene map met documenten, stuk 4; verzoekschrift, stuk 2). Verzoeker geeft aan dat hoewel hij bij aankomst in Italië toegang had tot medische zorgen zijn behandeling werd stopgezet, dit na twee maanden (persoonlijk onderhoud, p. 5), waarna zijn situatie verslechterde. Verzoeker, die ruim twee jaar in Italië heeft verbleven, zet op consistente wijze uiteen dat hij meerdere maanden tot zelfs een jaar dakloos is geweest (persoonlijk onderhoud, p. 6-7) en thans geen contacten meer heeft in Italië (persoonlijk onderhoud, p. 4, 10). Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift verder zijn mentale problemen en haalt aan dat hij te maken heeft met ernstige psychische ziektebeelden (cf. administratief dossier, groene map met documenten, stuk 5; verzoekschrift, stuk 3).
Daarnaast wordt middels verzoekers aanvullende nota nog een psychiatrisch verslag van 19 februari 2026 bijgebracht waarin wordt gemeld dat verzoeker psychotische symptomen vertoont, waaronder onder andere denigrerende auditieve hallucinaties, ernstige angsten en slaapproblemen. In dit attest wordt een medische opvolging gemeld bestaande uit psychotherapiesessies evenals een medicamenteuze behandeling.
Ter terechtzitting - alwaar verweerder overigens niet aanwezig is - wordt beklemtoond dat verzoeker kampt met hallucinaties en dat omwille van zijn psychiatrische problematiek een opvolging absoluut noodzakelijk is.

Gelet op de moeilijkheden waarmee verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Italië kunnen geconfronteerd worden en gezien het kwetsbaar profiel van verzoeker en diens individuele situatie zoals hierboven toegelicht, acht de Raad een nader en gedegen onderzoek in hoofde van verzoeker in diens actuele situatie als begunstigde van internationale bescherming in Italië aangewezen.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder dat wordt overgegaan tot bijkomende onderzoeksmaatregelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet (thans vervat in artikel 2.60 van de RvV-wet) te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 augustus 2025 wordt vernietigd.

Artikel 4

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	H. CALIKOGLU